

MANAGEMENT STRATEGIES OF CHENGYANG DONG CULTURAL LANDSCAPE IN SANJIANG COUNTY, CHINA

Received Date: 2024, January 4

Revised Date: 2024, February 2

Accepted Date: 2024, February 23

Ning Guixing*

Pichai Sodhib*

ABSTRACT

The Components and Characteristics of antiques and the ability to determine appropriate concepts are key determination of successful education through the integration of various components of antiques with economic and social development and conducting students based on the concept of "the sooner protected, the sooner recovered". This paper mainly studied the cultural landscape management strategy of Chengyang Bazhai Scenic Area of Dong Nationality in Sanjiang, Guangxi, China by analyzing the value of cultural landscape, the construction of cultural landscape management models, principles of management and management indicators. This study employs a mixed-methods and interdisciplinary approach to research. The primary research instruments used are in-depth interviews with inheritors of intangible cultural heritage and relevant administrators. Data is collected through targeted population surveys and presented using charts, alongside digital methods for database management. The research results revealed the significance of studying the cultural landscape management strategies of the Dong community in Chengyang, Sanjiang District, both in practical and theoretical aspects. This enables the establishment of a cultural landscape management database using the principle of inversion of control. The utilization of digital systems led to the formulation of a "tripartite" management model involving the government, community and companies. Additionally, it facilitated the creation of strategic management systems that aligned with sustainable development principles, fostering cooperation among sectors including economy, environment, and society. This aims to enhance the efficiency of cultural landscape management for the Dong ethnic group in Chengyang, Sanjiang District, and monitor cultural management outcomes effectively. Ultimately, it seeks to increase value and achieve sustainable development goals.

Keywords: Cultural Landscape, Management Strategy.

* Art Management DFA, Program Fine and Applied Art Management, Bangkokthonburi University

Corresponding author e-Mail: 1282388862@qq.com

กลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตชานเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน

วันที่ได้รับต้นฉบับบทความ: 4 มกราคม 2567

วันที่แก้ไขปรับปรุงบทความ: 2 กุมภาพันธ์ 2567

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 23 กุมภาพันธ์ 2567

หนิง กุ้ยชิง*

พิชัย สดภิบาล*

บทคัดย่อ

องค์ประกอบและคุณสมบัติของโบราณวัตถุและความสามารถในการกำหนดแนวคิดที่เหมาะสม คือ สิ่งที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จของการศึกษา ผ่านการผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ ของโบราณวัตถุ เข้ากับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และดำเนินการศึกษาตามแนวคิด “ยิ่งคุ้มครองได้เร็ว ยิ่งฟื้นฟูได้เร็ว” บทความวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตชานเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อวิเคราะห์คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรม ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตชานเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยทำการวิเคราะห์คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรม สร้างแบบจำลองการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม หลักการจัดการ และตัวชี้วัดการจัดการ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมการวิจัยแบบสหวิทยาการ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้สืบทอดวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง ทำการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยการสำรวจในกลุ่มประชากรเป้าหมาย และจัดระเบียบข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบภูมิ และใช้วิธีการดิจิทัลในการจัดการฐานข้อมูล ผลการวิจัยที่ได้แสดงให้เห็นว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การจัดการ ภูมิทัศน์วัฒนธรรมของชาวตง ในเมืองเฉิงหยาง เขตชานเจียง มีความสำคัญทั้งในทางปฏิบัติและทางทฤษฎีบางประการ ทำให้สามารถสร้างฐานข้อมูลการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมโดยใช้หลักการควบคุมแบบผกผัน (Inversion of control) การใช้ระบบดิจิทัล ทำให้ได้แนวทางการบริหารจัดการแบบ “ไตรภาคี” ระหว่างรัฐบาล ชุมชน และบริษัท รวมถึงการสร้างระบบดัชนีชี้วัดกลยุทธ์การจัดการตามแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ความร่วมมือ เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตชานเจียง และติดตามผลการจัดการวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มมูลค่าและเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: ภูมิทัศน์วัฒนธรรม, กลยุทธ์การจัดการ

* การจัดการจิตรศิลป์และประยุกตศิลป์ชุมชนบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการศิลปกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

ปีการศึกษา 2566

Corresponding author e-Mail: 1282388862@qq.com

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการศึกษา

บทความวิจัยนี้ ทำการศึกษาหมู่บ้านกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง 8 แห่ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า มีเอกลักษณ์ที่สำคัญหลายประการ ประการแรก อาคารของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้งทำจากโครงสร้างไม้ และมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น สะพานเฉิงหยาง ที่นั่งพัก และหอกลอง ภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง เช่น สะพานเฉิงหยางได้รับคัดเลือกขึ้นทะเบียนรายชื่อมรดกโลกที่จับต้องไม่ได้ ถือเป็นสถาปัตยกรรมไม้ที่โดดเด่นของโลก และได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในสี่สะพานทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก หอกลองก็ถูกขึ้นทะเบียนในรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติเช่นกัน หอกลองถือเป็นพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติของเปลญวนแบบชาวตั้ง ประการที่สอง เครื่องแต่งกาย การเย็บปักถักร้อยของชาวตั้ง และดนตรี เช่น บทเพลงชาวตั้ง ประเพณีและการเต้นรำ พื้นบ้านและการแสดงออกทางศิลปะในรูปแบบอื่น ๆ ก็มีลักษณะที่โดดเด่นเช่นกัน ตลอดจนการเย็บปักถักร้อยเครื่องแต่งกายของชาวตั้ง และภาพวาด ฯลฯ ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วง เทคนิคการทอผ้าตั้งได้รับการขึ้นทะเบียน ไว้ในรายการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ นอกจากนี้ชาวตั้งในเมืองเฉิงหยางยังได้อนุรักษ์เทศกาล และประเพณีดั้งเดิมมากมาย เช่น เทศกาลปีใหม่ และการแต่งงานแบบชาวตั้ง

สถานการณ์ปัจจุบันของภูมิทัศน์วัฒนธรรมของชาวตั้งในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง อาจมีปัญหาและความท้าทาย ดังนี้ ประการแรก ผลกระทบของความทันสมัยและการขยายตัวของเมืองอาจนำไปสู่การเสื่อมถอยและการสูญหาย ของวัฒนธรรมดั้งเดิม เนื่องจากคนหนุ่มสาวจำนวนมากย้ายออกจากชนบทเพื่อไปเมือง ปัจจุบันประชากรชาวตั้ง เป็นคนสูงวัย ส่งผลต่อความเข้าใจและการถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมในหมู่คนรุ่นใหม่ การพัฒนาการท่องเที่ยวอาจมีผลกระทบต่อวัฒนธรรมของชาวตั้ง แม้ว่าจะสามารถส่งเสริมการเผยแพร่วัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจได้ หากขาดการปกป้องคุ้มครองและการจัดการที่ปลอดภัยก็อาจทำลายภูมิทัศน์วัฒนธรรมดั้งเดิมและสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์ ประการที่สอง ความล่าช้าของเครื่องมือการจัดการส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ ทำให้ไม่สามารถวางแผนภูมิทัศน์วัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและแม่นยำ

การปกป้องคุ้มครองและสืบทอดวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง จึงจำเป็นต้องใช้มาตรการหลายประการ ได้แก่ การเสริมสร้างการศึกษาด้านวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดความรู้และทักษะดั้งเดิมของวัฒนธรรมตั้ง เสริมสร้างความพยายามในการอนุรักษ์เพื่อปกป้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านชาวตั้ง สถาปัตยกรรม ประเพณีดั้งเดิม ฯลฯ การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีเหตุผลเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์วัฒนธรรม และการจัดตั้งฐานข้อมูลเพื่อสร้างแพลตฟอร์มการจัดการที่เป็นระบบ เพื่อแบ่งปันข้อมูลและเป็นพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์สำหรับการกำหนดนโยบายและการจัดการ

โดยสรุป การศึกษาภูมิทัศน์วัฒนธรรมชาวตั้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง มีส่วนช่วยในการพัฒนาอย่างไร นวัตกรรมประเภทใดที่จะมีส่วนช่วยในการสร้างสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้นในพื้นที่ และปัจจัยใดที่เป็นตัวชี้วัดกลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชาวตั้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง

อย่างยั่งยืน เริ่มจากการค้นหาคำตอบสำหรับคำถามการวิจัย ผลการวิจัยจากการวิจัยนี้จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือการจัดการ ในการสร้างฐานข้อมูลที่สามารถนำไปใช้กับการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม สร้างแบบจำลองตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง อย่างยั่งยืน การแบ่งปันข้อมูลระหว่างชุมชน บริษัทพัฒนาการท่องเที่ยว และรัฐบาล สามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมในพื้นที่อื่น ๆ ในการศึกษาได้สร้างแบบจำลองตัวชี้วัดการจัดการที่ยั่งยืนเพื่อการปกป้องคุ้มครองและสืบสานมรดกทางวัฒนธรรม อันมีค่าที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และใช้เครื่องมือการจัดการดิจิทัลในการปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการ เพิ่มรายได้ และเพื่อเร่งการพัฒนาสังคมในท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อสร้างแบบจำลองการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
3. เพื่อสร้างตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

เนื้อหาของการวิจัย

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาผลกระทบการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของจุดชมวิว 8 แห่ง หมู่บ้านชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง มณฑลกว่างซี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเภทของภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่ได้รับการออกแบบและสร้างสรรค์โดยมนุษย์ ได้แก่ หมู่บ้าน อาคารทางสถาปัตยกรรม ที่นั่งพัก สะพานเฉิงหยางหยงจี หอกลอง เครื่องแต่งกายและลวดลาย อาหาร ทิวทัศน์ธรรมชาติ และทุ่งนาของชาวต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่เชื่อมโยงกัน ด้วยเทศกาลแบบดั้งเดิม ประเพณี และกิจกรรมพื้นบ้าน เป็นต้น เนื้อหาวิจัยประกอบด้วย 1) การสร้างฐานข้อมูลและกลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืน นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการจัดการ การสร้างฐานข้อมูลเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้บริหาร พื้นที่จุดชมวิว เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับการบูรณาการจัดการตามหลักวิทยาศาสตร์และการวิเคราะห์ทางสถิติ ผ่านการวิเคราะห์และการทำความเข้าใจปัญหาของสถานที่ท่องเที่ยวในช่วงเวลานั้น ๆ ตลอดจนอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวหรือประชาชนทั่วไปในการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับภูมิทัศน์วัฒนธรรม 2) การสร้างตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืน เพื่อตรวจสอบภูมิทัศน์วัฒนธรรม นวัตกรรม การพัฒนาการท่องเที่ยว และการสร้างระบบตัวชี้วัดกลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม จุดชมวิวเฉิงหยางปาเจา ของกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเขตซานเจียง

กรอบแนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคำนิยามของภูมิทัศน์วัฒนธรรม

ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และภูมิศาสตร์ โดยภูมิทัศน์วัฒนธรรมของแต่ละช่วงประวัติศาสตร์จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ไม่ได้จำกัดเพียงธรรมชาติที่อยู่อาศัย ความทันสมัย ฯลฯ เท่านั้น แต่ยังรวมถึงสภาพแวดล้อม ที่ดิน เครือข่าย ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับความสมบูรณ์และความต่อเนื่องในพัฒนาการของมนุษย์ในระยะต่าง ๆ การศึกษานี้ได้ทำการวิเคราะห์และสำรวจภูมิทัศน์วัฒนธรรม พื้นบ้านของชนกลุ่มน้อยในหลายมิติ ใช้วิธีการวิจัยเชิงประจักษ์ เช่น การศึกษาทฤษฎี การวิเคราะห์สถานการณ์ และการสัมภาษณ์ การสร้างอัตลักษณ์ของชนบทนั้นจำเป็นต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศของภูมิทัศน์ และพฤติกรรมทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ ให้เกิดผลกระทบในลักษณะที่เสริมกัน และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อให้สามารถเสริมสร้างเอกลักษณ์ในชนบทให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น (Wang & Xiaobin, 2022, pp. 1-2)

ภูมิทัศน์วัฒนธรรม คือ ภาพสะท้อนของวัฒนธรรมที่แสดงออกมาในพื้นที่นั้น ๆ เป็นผลมาจากการสร้างสรรค์ ทางวัฒนธรรมและภูมิศาสตร์ที่สามารถพบได้ทุกพื้นที่ทั่วโลก กล่าวว่า “ผู้ที่มีวัฒนธรรมจะทำการ

เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมภายในพื้นที่อยู่อาศัยของตนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสร้างบ้าน การเพาะปลูก ที่ดิน และการเผยแพร่ศาสนา” จากวัตถุหรือกิจกรรมทางจิตวิญญาณที่สร้างขึ้น เป็นผลลัพธ์โดยรวมของระบบที่เกิดขึ้นบนพื้นผิวโลก เรียกว่า “ภูมิทัศน์วัฒนธรรม” มีทั้งภูมิทัศน์แบบมิตติเดียว และแบบสามมิติ ที่เกิดขึ้นในธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งแบบคงที่ แบบพลวัตที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นวัตถุ และไม่ใช่วัตถุ (Jixiang, Online, 2010)

ยูเนสโก ให้คำจำกัดความว่า ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเป็นทรัพย์สินทางวัฒนธรรม เป็น “ผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นโดยธรรมชาติและมนุษย์” ดังที่ระบุไว้ใน มาตรา 1 แห่งอนุสัญญามรดกโลก แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของสังคมมนุษย์และการตั้งถิ่นฐานในช่วงเวลาหนึ่งภายใต้ข้อจำกัดทางวัตถุ และ/ หรือโอกาส ที่ได้รับอิทธิพลโดยสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และความต่อเนื่องของพลังทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ทั้งภายนอกและภายใน (UNESCO World Heritage Convention, Online, 1992-2024)

สรุปมีความเชื่อว่า ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเป็นศูนย์รวมของการออกแบบและการสร้างสรรค์ของมนุษย์ รวมถึงภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่ชัดเจน และไม่ชัดเจน และมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ ภูมิทัศน์วัฒนธรรมยังเป็นหลักฐานที่แสดงถึงการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ และเน้นให้เห็นถึงลักษณะทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นของภูมิภาค สะท้อนถึง ความหลากหลายของปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ขณะเดียวกันภูมิทัศน์วัฒนธรรมทางวัตถุ และภูมิทัศน์วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ ต่างก็ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ การพัฒนาทางสังคม ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และการเมือง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับดัชนีการประเมินภูมิทัศน์วัฒนธรรม

เฉียวเสี่ยวเหล่ย เสนอว่า ตัวชี้วัดการจัดการ คือ ข้อกำหนดในการตรวจสอบการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ดัชนีชี้วัดการจัดการเป็นปัจจัยเชิงปริมาณในการประเมินประสิทธิภาพของงาน ค่าของตัวชี้วัดการจัดการอาจเป็นผลมาจากการจัดการในอดีต หรือปัจจุบัน เป้าหมายการจัดการที่ต้องการบรรลุในอนาคต เช่น CPI คือ การวัดการเพิ่มขึ้นของราคาในตัวชี้วัดการจัดการ การเพิ่มขึ้น 3.2% ของ CPI ในปีที่ผ่านมา คือ ผลลัพธ์ของการจัดการ ในปีที่ผ่านมาการคาดการณ์ว่าจะสามารถควบคุมให้อยู่ภายใน CPI คือ เป้าหมายการจัดการตัวชี้วัดการจัดการจะแสดงถึงลำดับความสำคัญของการจัดการและสามารถวัดผลการปฏิบัติงานได้ (เช่น เป็นแนวทางในการสร้างการรับรู้และการดำเนินการของผู้บริการและพนักงาน การใช้ความพยายามและการปรับปรุงจะทำให้สามารถจัดการตัวชี้วัดเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี อย่างต่อเนื่อง (Xiaolei, Online, 2015)

กรอบตัวชี้วัดการติดตามผลมรดกโลกในการรายงานตามระยะเวลาของยูเนสโก (UNESCO World Heritage Convention, Online, 1992-2024) มีตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม 6 ประการ ดังนี้ 1) สถานะของการอนุรักษ์แหล่งมรดกโลก เพื่อประเมินสถานะคุณค่าโดดเด่นอันเป็นสากล (OUV) แนวโน้มปัจจัยที่ส่งผลต่อความสมบูรณ์และความเป็นของแท้ของแหล่งมรดกโลก 2) การจัดการ เพื่อวัดประสิทธิผลของการจัดการสถานที่ การเงินทรัพยากรบุคคล และความเพียงพอของงบประมาณ 3) การกำกับดูแล ใช้สำหรับวัดความเพียงพอของกรอบกฎหมายเพื่อการอนุรักษ์มรดก ลักษณะ และระดับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียที่สำคัญ (ความโปร่งใสของกระบวนการ) แผนปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมมรดก กฎหมายเพื่อการอนุรักษ์มรดก 4) การทำงานร่วมกัน

สำหรับวัดการทำงานร่วมกันอนุสัญญา เครื่องมือเชิงบรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและความหลากหลายทางชีวภาพอื่น ๆ 5) การพัฒนาที่ยั่งยืน วัดการดำเนินการตามอนุสัญญามีส่วนสนับสนุนความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม การพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจที่ครอบคลุม การส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงหรือไม่ และ 6) การพัฒนาขีดความสามารถ วัดความมีอยู่ ประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมในการติดตามกลยุทธ์และแผนงานการเสริมสร้างขีดความสามารถ

สรุป การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม สามารถวัดผลเชิงปริมาณ หากตัวชี้วัดการจัดการควรมีผลไปในทิศทางบวก โดยตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของสถานที่ที่เป็นมรดกโลกนั้นมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม นโยบาย กฎหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน สันติภาพ และความมั่นคง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม

บทความ “การประยุกต์ใช้กรอบการจัดการภูมิทัศน์ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพื้นที่ในการท่องเที่ยวในชนบท (Application framework construction of landscape management embedded in the study of human-land relationship in rural tourism)” จะเห็นว่า วิธีการจัดการภูมิทัศน์ในการท่องเที่ยวในชนบทประกอบ ด้วย 2 ขั้นตอนหลัก คือ การวางแผนภูมิทัศน์และการปกป้องคุ้มครองภูมิทัศน์ และกรอบการวิจัยด้านการจัดการภูมิทัศน์การท่องเที่ยวในชนบทขึ้นอยู่กับปัญหาด้านนิเวศเป็นหลัก ต้องคำนึงถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล เวลา และพื้นที่ร่วมด้วย (Xue & Jingjuan, Online, 2022)

นโยบายการจัดการภูมิทัศน์ชนบทมีลักษณะที่สำคัญ ด้านการจัดระบบ ความเป็นรูปธรรม และยุคสมัย โดยการจัดการภูมิทัศน์ชนบท มี 3 รูปแบบ คือ การจัดการ “จากบนลงล่าง” ที่นำโดยรัฐบาล การจัดการแบบชุมชนกำกับดูแลตนเอง และการจัดการ “จากล่างขึ้นบน” และ “ประสบการณ์ในการจัดการภูมิทัศน์โดยส่วนใหญ่ประกอบด้วย การมุ่งเน้นการวางแผนการก่อสร้างในชนบท ให้ความสนใจกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศ การเสริมสร้างการคุ้มครองทางกฎหมาย การปกป้องประเพณีท้องถิ่น และการดำเนินการบริหารจัดการแบบ “รัฐบาล และประชาชนปกครองร่วมกัน” (Qiao, Ke & Li, Online, 2019)

แบบจำลองการจัดการภูมิทัศน์ของญี่ปุ่นแบ่งออกเป็น 3 ประเภท 1) แบบจำลองการจัดการภูมิทัศน์ในชนบท โดยใช้แบบจำลองการก่อสร้างที่นำโดยรัฐบาล “จากบนลงล่าง” 2) แบบจำลองการจัดการแบบชุมชนกำกับดูแลตนเองของชุมชน “จากล่างขึ้นบน” และ 3) แบบจำลองการจัดการแบบ “การควบคุมโดยรัฐบาล+การปกครองตนเองของผู้อยู่อาศัย”

สรุป การจัดการภูมิทัศน์หรือภูมิทัศน์วัฒนธรรมมีด้วยกัน 3 รูปแบบหลัก คือ 1) การจัดการที่นำโดยรัฐบาล การจัดการแบบชุมชนกำกับดูแลตนเอง 2) การจัดการแบบการควบคุมโดยรัฐบาล+การปกครองตนเองของผู้อยู่อาศัย โดยทั่วไปแล้วการจัดการโดยชาวบ้าน ชุมชน และ 3) ภาครัฐจะมีความเกี่ยวข้องกันอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้ แตกต่างกันแค่เพียงผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าเท่านั้น การจัดการควรนำแนวทางการวางแผนและการอนุรักษ์ภูมิทัศน์มาใช้ โดยคำนึงถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศเป็นสำคัญ

บริบทของพื้นที่

บทความนี้ศึกษาผลกระทบการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้งในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง มณฑลกวางซี พื้นที่จุดชมวิว 8 แห่ง ของหมู่บ้านชาวดั่ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง ส่วนหนึ่งของวงแหวนทองคำ แหล่งท่องเที่ยวประเพณีแห่งชาติจีน กุ้ยหลิน-หลงเซิง-ซานเจียง-หรงส่วย-หลิวโจว (ภาพที่ 1) ของหมู่บ้านเฉิงหยาง เมืองหลินซี เขตซานเจียง เมืองหลิวโจว มณฑลกวางซี ประกอบด้วยหมู่บ้านที่มีกำแพงล้อมรอบ 8 แห่ง (ภาพที่ 2) ภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่เราศึกษาในที่นี้ ได้แก่ สถาปัตยกรรม ซึ่งรวมถึงหอคอย สะพานเฉิงหยาง และที่นั่งพัก (ภาพที่ 3-5) เครื่องแต่งกายและลวดลาย งานปักดั่ง (ภาพที่ 6) และภาพเขียนดั่ง การแสดงและกิจกรรมตาม ประเพณีพื้นบ้าน รวมถึงงานเลี้ยงครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้งหลายร้อยครอบครัว (ภาพที่ 7) เพลงชาวดั่ง เพลงชาวปีป้า โต้อี โด เยว่หย่า เพลงปิดถนน ทิวทัศน์ธรรมชาติและทุ่งนา ไร่ชา และภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ฯลฯ ซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรภูมิทัศน์วัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้ภูมิทัศน์ วัฒนธรรมจึงมีส่วนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่จุดชมวิวมียอดเพิ่มขึ้น ทุกปี ทำให้ผู้อยู่อาศัยในมณฑลกวางซีและเขตซานเจียง มีรายได้ที่ดีขึ้น (ตารางที่ 1) การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมในภูมิภาค ตลอดจนการสืบทอดวัฒนธรรม ดังนั้นการดำเนินการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่ม ชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง จึงเป็นสิ่งจำเป็น

ภาพที่ 1 วงแหวนทองคำแหล่งท่องเที่ยวประเพณีแห่งชาติจีน
กุ้ยหลิน-หลงเซิง-ซานเจียง-หรงส่วย-หลิวโจว
ที่มา: Baidu search

ภาพที่ 2 หมู่บ้าน 8 แห่ง ของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง
ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง
ที่มา: Google

ภาพที่ 3 หมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเฉิงหยาง
เขตซานเจียง
ที่มา: Ning Guixing (2023)

ภาพที่ 4 สะพานซานเจียงเฉิงหยางยงจี
ที่มา: Ning Guixing (2023)

ภาพที่ 5 หอกลองซานเจียงเฉิงหยาง
ที่มา: Ning Guixing (2023)

ภาพที่ 6 ลายปักของกลุ่มชาติ
พันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง
เขตซานเจียง
ที่มา: Ning Guixing (2023)

ภาพที่ 7 งานเลี้ยงของครอบครัว
กลุ่มชาติพันธุ์ต้งหลายร้อย
ครอบครัว ในเมืองเฉิงหยาง
เขตซานเจียง
ที่มา: Ning Guixing (2023)

ตารางที่ 1 รายได้ต่อหัวของประชาชนในชนบทในเขตซานเจียง

ปี	รายได้ (หยวน)
2020	14,698
2021	16,036
2022	17,142

ที่มา: <http://www.sjx.gov.cn/sjzt/>

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวท้องถิ่น จำนวน 202 คน ตัวแทนชาวบ้าน จำนวน 3 คน และตัวแทนผู้บริหารในท้องถิ่น จำนวน 3 คน (ผู้บริหารของชุมชน ผู้บริหารของบริษัทพัฒนาการท่องเที่ยว และผู้บริหารของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม ประกอบด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ

วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ: ใช้การค้นหาคำตอบในบทความที่เกี่ยวข้อง โดยมีจุดประสงค์เพื่อทำความเข้าใจ บทความที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม ประเด็นที่ได้รับความสนใจอย่างมากจากนักวิจัย โดยยึดตามความถี่ของคำเป็นพื้นฐาน เพื่อใช้ในการพัฒนาคำถามในแบบสอบถาม นอกจากนี้ยังใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากการสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่มในเชิงคุณภาพ

วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ: การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจและความสำคัญของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและความสำคัญของการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืนในจุดชมวิวเฉิงหยางปาเจียง ของกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเขตซานเจียง

เครื่องมือวิจัย

- ## การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผ่านการรับรองคุณภาพวารสารของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) วารสารกลุ่มที่ 2

การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม แบบสอบถามในแพลตฟอร์ม STAR จะรวบรวมข้อมูลของนักท่องเที่ยวโดยให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง อย่างยั่งยืนพบว่า มีแบบสอบถามที่สามารถใช้ได้ทั้งหมด 202 ฉบับ โดยแบบสอบถามที่ใช้นี้ได้รับการออกแบบโดยพิจารณาจาก ความถี่คำที่กล่าวไปข้างต้น และใช้มาตราวัดของลิเคิร์ต (Likert Scale) ที่ออกแบบมาเพื่อวิเคราะห์ความพึงพอใจ และความสำคัญของการใช้การวิเคราะห์ IPA (ตารางที่ 2-3) ไปจนถึงแผนภูมิจุดภาค (ภาพที่ 9)

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ IPA โดยรวม

หัวข้อ	ค่า α	จำนวนคำถาม
ความพึงพอใจ-ความสำคัญโดยรวม	0.944	38
ความพึงพอใจในงาน	0.912	19
ความสำคัญ	0.922	19

ที่มา: Ning Guixing (2023)

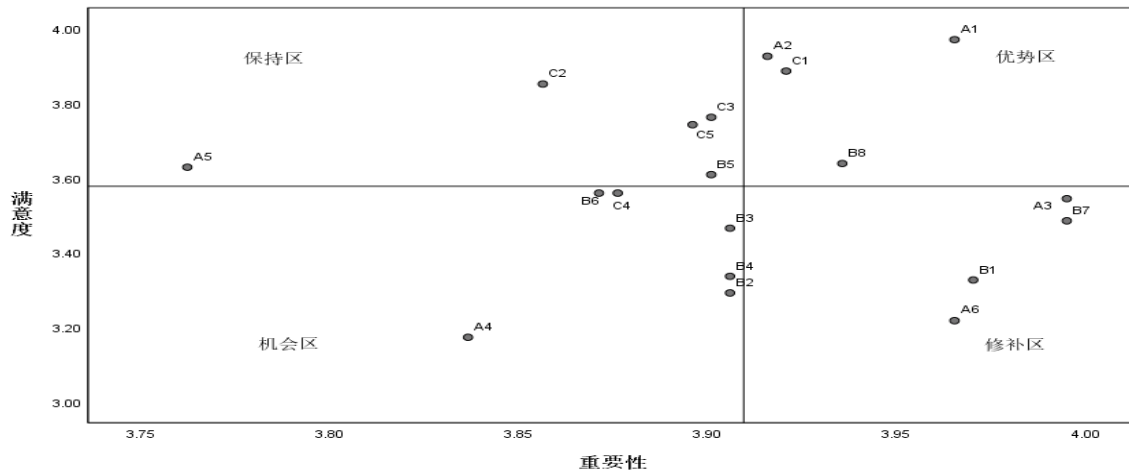
จากตารางด้านบนจะเห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจ-ความสำคัญโดยรวม อยู่ที่ 0.944 และ 0.922 ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนความสำคัญมากกว่าความพึงพอใจ และยังขาดความพึงพอใจโดยรวม บ่งชี้ว่ายังคงต้องใช้ความพยายามในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง อย่างยั่งยืน แสดงให้เห็นว่า การศึกษามีประสิทธิภาพ และสมควรทำการศึกษาวิจัยในเชิงลึก

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ IPA ในมิติต่าง ๆ

หัวข้อ	ความพึงพอใจในงาน (P)		ความสำคัญ (I)		ผลต่างเฉลี่ย (P-I)		
	ค่าเฉลี่ย	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	ค่า T	ค่า P
ความรู้สึกละประสบการณ์ที่มีต่อภูมิทัศน์วัฒนธรรม	3.5767	2	3.9068	2	-0.3300	-4.811	0
การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม	3.4641	3	3.9239	1	-0.4598	-5.167	0
การส่งเสริมภูมิทัศน์วัฒนธรรม	3.7604	1	3.8901	3	-0.1297	-2.152	0.033

จากตารางด้านบนจะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดภูมิทัศน์วัฒนธรรมในด้านความพึงพอใจอยู่ในอันดับแรก กรณีของค่าเฉลี่ยของความสำคัญพบว่า การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมมีความสำคัญเป็นอันดับแรก ซึ่งบ่งชี้ว่าความพึงพอใจต่อการส่งเสริมภูมิทัศน์วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจมากที่สุด และการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมมีความสำคัญอย่างมาก และทั้งสองมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ดังนั้นการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมอย่างเหมาะสมจึงสามารถสร้างโอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น สังคม และสิ่งแวดล้อม

สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ ซึ่งต้องการกำหนดแนวทางในการพัฒนาการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืน และลำดับของความพึงพอใจต่อประสบการณ์ที่มีต่อภูมิทัศน์วัฒนธรรมนั้นสอดคล้องกับสำคัญของความพึงพอใจที่มีต่อภูมิทัศน์วัฒนธรรม แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้งสองมีความสำคัญและสามารถใช้เสริมกัน

ภาพที่ 9 แผนภูมิจุดภาค
(ที่มา: Ning Guixing (2023))

แผนภูมิจุดภาค คำถาม A1: สถาปัตยกรรม, A2: ประเพณีพื้นบ้านและการแสดงและกิจกรรมต่าง ๆ, B8: การปกป้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อค้นหาความสมดุลระหว่างแง่มุมต่าง ๆ, C1: การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น อยู่ในจุดภาคที่ 1 แสดงว่ามีความคาดหวังสูง-มีการรับรู้สูง จุดภาคนี้เป็นจุดภาคหลัก ตัวชี้วัดเป็นตัวชี้วัดหลัก และจำเป็นต้องมีการดำเนินการต่อ

A5: ทิวทัศน์ธรรมชาติและทุ่งนา สวนชา, B5: ด้านการค้า, C2: การส่งเสริมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวระดับภูมิภาค, C3: การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง, C5: การดึงดูดนักท่องเที่ยว อยู่ในจุดภาคที่สอง แสดงว่ามีความคาดหวังต่ำ-การรับรู้สูง จุดภาคนี้เป็นจุดภาคที่มีโอกาส ตัวชี้วัดในจุดภาคนี้มีการแข่งขันสูง แต่ง่ายต่อการถูกละเลยในการดำเนินงานประจำวัน

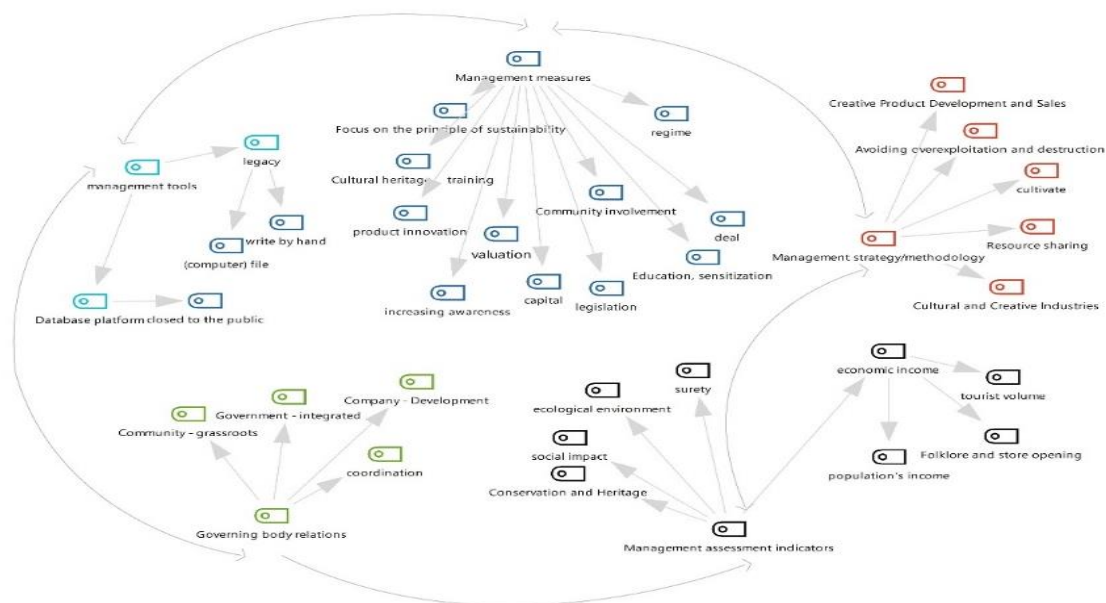
A4: งานปักและภาพวาดของชาวดั้ง, B2: การแบ่งปันหรือการเปิดเผยข้อมูล, B3: ความสะดวกในการเข้าถึงสารสนเทศและข้อมูล, B4: แพลตฟอร์มประชาสัมพันธ์, B6: ระดับความปลอดภัย และ C4: การปรับปรุงการมองเห็นในท้องถิ่น อยู่ในจุดภาคที่สาม บ่งชี้ว่ามีการรับรู้ต่ำและมีความคาดหวังต่ำ ซึ่งเป็นจุดภาคที่มีข้อเสียเปรียบ และจำเป็นต้องให้ความสนใจกับตัวชี้วัดเหล่านี้เพื่อปรับปรุงคุณภาพของการบริการและความสามารถ

A3: เครื่องแต่งกายและลวดลาย, A6: ภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์, B1: การสืบทอดและการอนุรักษ์ และ B7: ผลการดำเนินงานด้านความยั่งยืน อยู่ในจุดภาคที่สี่ บ่งชี้ว่ามีการรับรู้สูง-มีความคาดหวังต่ำ จุดภาคนี้เป็นจุดภาคที่มีอุปสรรค และจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน

การจัดรูปแบบแบบสอบถามและการวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์

การศึกษานี้ได้ทำการสัมภาษณ์ตัวแทน คนท้องถิ่น จำนวน 3 คน และผู้บริหารท้องถิ่น จำนวน 3 คน (ประกอบด้วยผู้บริหารชุมชน ผู้บริหารของบริษัทพัฒนาการท่องเที่ยว และผู้บริหารของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง) ตามลำดับ และใช้ซอฟต์แวร์ MaxQDA วิเคราะห์รูปแบบและวิธีการจัดการที่ยั่งยืนในเชิงคุณภาพ รวมถึงดัชนีและข้อเสนอแนะ สำหรับการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง

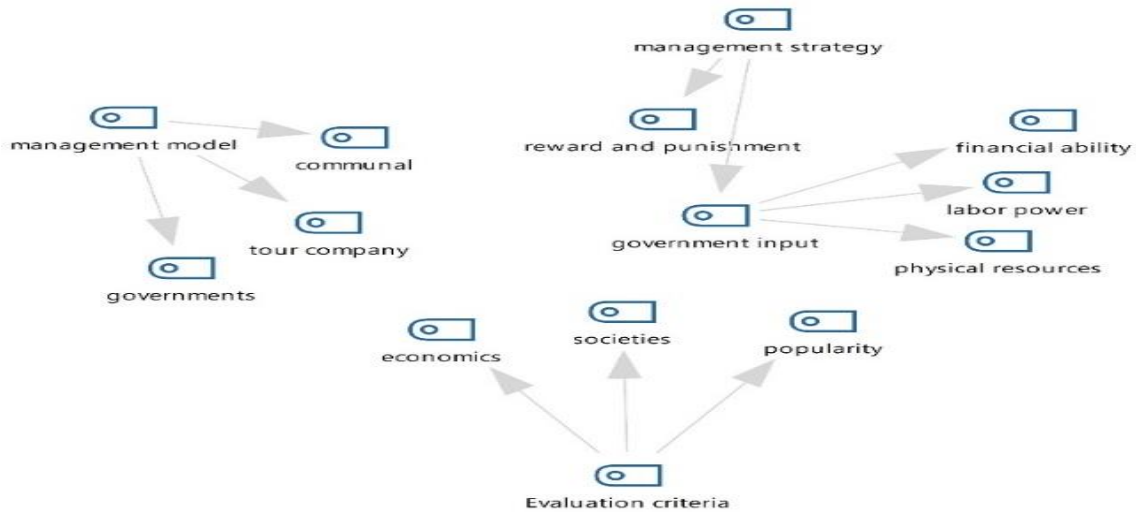
ขั้นตอนการวิเคราะห์ เริ่มจากการเขียนโค้ดข้อมูลการสัมภาษณ์ของผู้บริหารภูมิทัศน์วัฒนธรรมของจุดชมวิว จำนวน 8 แห่ง ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง เพื่อกำหนดโครงสร้างการเขียนโค้ด ค้นหาแบบ ของคำที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขมิติต่าง ๆ จากบนลงล่าง เพื่อกำหนดความสัมพันธ์แบบลำดับขั้น และแบ่งโครงสร้าง ดังนี้ วิธีการจัดการมาตรการการจัดการกลยุทธ์/ วิธีการจัดการความสัมพันธ์องค์การจัดการ และตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการจัดการ แลใช้ซอฟต์แวร์เพื่อสร้างแผนผังความสัมพันธ์ (ภาพที่ 10)

ภาพที่ 10 แผนผังความสัมพันธ์หลังการเขียนโค้ดการสัมภาษณ์ผู้บริหาร
ที่มา: Ning Guixing (2023)

จากนั้นจึงทำการเข้ารหัสข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้บริหาร เพื่อสอบถามมุมมองที่มีต่อจุดชมวิว จำนวน 8 แห่ง ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง โดยใช้แนวทางแบบบนลงล่างแบบเดียวกันในการ

แก้ไขมิติต่าง ๆ เพื่อกำหนดความสัมพันธ์แบบลำดับชั้น โครงสร้างแบ่งเป็นกลยุทธ์การจัดการ รูปแบบการจัดการ ตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการจัดการ ฯลฯ และทำการสร้างแผนผังความสัมพันธ์โดยใช้ซอฟต์แวร์ (ภาพที่ 11)

ภาพที่ 11 แผนผังความสัมพันธ์หลังการเขียนโค้ดการสัมภาษณ์ชาวบ้านในพื้นที่
(ที่มา: Ning Guixing (2023))

ความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความเที่ยงตรงของการวิจัย

การทดสอบความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น การทดสอบความเชื่อมั่นเป็นการทดสอบความน่าเชื่อถือ ความเสถียร และความสม่ำเสมอของผลลัพธ์ของแบบสอบถาม กล่าวคือ เป็นการทดสอบว่าผลการวัดสามารถสะท้อนถึงลักษณะที่แท้จริงของความสม่ำเสมอและความมั่นคงของผู้เข้าร่วมการสำรวจได้หรือไม่ ยิ่งค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นมีค่าสูง ผลของแบบสอบถามนั้นก็ยิ่งสะท้อนถึงลักษณะที่แท้จริงของความสม่ำเสมอและความมั่นคงของผู้เข้าร่วมได้ดี โดยค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่นิยมใช้กันมากที่สุดก็คือ สัมประสิทธิ์ครอนบาช (Cronbach) ซึ่งจะประเมินความสอดคล้องของคะแนน ระหว่างคำถามในแบบสอบถาม ค่าสัมประสิทธิ์นี้จะแสดงความเชื่อมั่นในความสอดคล้องภายใน โดยการพิจารณาจากจำนวนคำถามในผลการสำรวจ ความแปรปรวนของคะแนนของคำถาม และความแปรปรวนของคะแนนรวม

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum_{i=1}^k S_i^2}{S_T^2} \right)$$

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น

จำนวนคำถาม	ขนาดตัวอย่าง	สัมประสิทธิ์รอนบาค α
38	202	0.944

ที่มา: Ning Guixing (2023)

ส่วนของ “ค่า CITC” ของข้อคำถามที่วิเคราะห์ มีค่ามากกว่า 0.4 ซึ่งบ่งชี้ว่าข้อคำถามที่วิเคราะห์มีความสัมพันธ์กัน และยังแสดงให้เห็นว่า แบบสอบถามมีระดับความน่าเชื่อถือที่สูง สรุปพบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของข้อมูลการวิจัย มีค่าสูงกว่า 0.9 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ มีคุณภาพสูง และสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไปได้

การทดสอบความเที่ยงตรง คือ การทดสอบความเที่ยงตรงหรือความถูกต้องของแบบสอบถาม เป็นการวัดว่า วิธีการหรือเครื่องมือสามารถวัดระดับของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำหรือไม่ โดยการทดสอบให้ผลลัพธ์ที่แม่นยำ ค่าความเที่ยงตรงก็จะยิ่งมีค่าสูง การทดสอบความเที่ยงตรงประกอบด้วยความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรง ตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

การวิเคราะห์ด้วยซอฟต์แวร์ SPSS ประกอบด้วยการวิเคราะห์นัยสำคัญ และค่า KMO โดยหาค่านัยสำคัญ น้อยกว่า 0.05 หมายความว่า ข้อมูลแบบสอบถามนี้เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ปัจจัย จากนั้นเราจะพิจารณา ที่ค่า KMO หากค่านี้สูงกว่า 0.8 แสดงว่า มีความเที่ยงตรงสูง แต่หากค่านี้อยู่ระหว่าง 0.7-0.8 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับดี หากค่านี้อยู่ระหว่าง 0.6-0.7 แสดงว่า มีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ หากค่านี้น้อยกว่า 0.6 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงต่ำ

การทดสอบ KMO และการทดสอบของบาร์ทเลทท์

การทดสอบ KMO		0.919
ค่าไคสแควร์ (ค่าเฉลี่ยเลขคณิต)		5050.043
การทดสอบความเป็นทรงกลมของบาร์ทเลทท์	df	703
	ค่า p	0.000

นอกจากนี้ยืนยันความเที่ยงตรงโดยใช้การทดสอบ KMO และการทดสอบของบาร์ทเลทท์ พบว่า ผลสัมประสิทธิ์ KMO มีค่าเท่ากับ 0.919 และค่าไคสแควร์ของการทดสอบของบาร์ทเลทท์มีค่าเท่ากับ 5050.043 (Sig=0.000<0.01) บ่งชี้ว่า แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก และเหมาะสำหรับการวิเคราะห์ปัจจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเจียงหยาง เขตชานเจียง

จากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามกับนักท่องเที่ยว เพื่อประเมินความพึงพอใจและความสำคัญ พบว่า ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกและประสบการณ์ที่มีต่อภูมิทัศน์วัฒนธรรมจัดอยู่ในอันดับที่ 2 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ระบุว่าสถานที่เหล่านี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณค่า ภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่หลากหลายสะท้อนถึงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของวัฒนธรรมตั้ง สถาปัตยกรรมได้รับคะแนนเฉลี่ย 3.97 ซึ่งจัดอยู่ในอันดับแรก รองลงมา คือ ประเพณีและกิจกรรมพื้นบ้าน ทิวทัศน์ธรรมชาติ เครื่องแต่งกายและลวดลาย และภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ที่อุดมสมบูรณ์นำมาซึ่งประสบการณ์ที่น่าพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว เช่น สะพานเจียงหยาง หนึ่งในสี่สะพานประวัติศาสตร์ ที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก และเจียงหยางปาจารย์ ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นหนึ่งใน “หมู่บ้านภูมิทัศน์แห่งชาติแห่งแรก” เป็นสถานที่สำคัญที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะของสถาปัตยกรรมตั้ง เช่น โครงสร้างไม้ชายคาแบบปลายเหินขึ้น และหน้าต่างแกะสลัก ที่สะท้อนถึงภูมิปัญญาและทักษะทางสถาปัตยกรรมของชาวตั้งได้เป็นอย่างดี

การแสดงหลากหลายตามขนบธรรมเนียมและประเพณีพื้นบ้านนั้น “เพลงชาวดั่ง” ได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ในรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ ส่วนดนตรีและการแสดง เช่น โต๊ และเยว่หย่า ก็มีหลายรูปแบบ ทำให้ผู้มาเยือนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมดนตรีอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวดั่ง เทศกาลและงานเฉลิมฉลองต่าง ๆ เช่น เทศกาลหลูเซิง และงานปีใหม่ของชาวดั่ง นักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสบรรยากาศเทศกาลที่แสนตระการตา และเสน่ห์ของวัฒนธรรมชาวดั่งอย่างแท้จริง

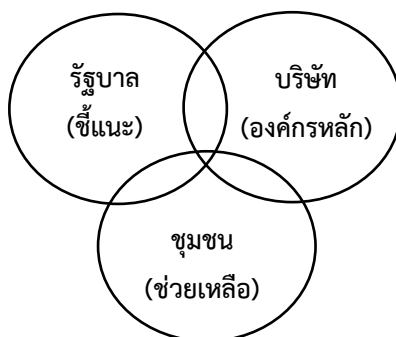
ชาวดั่งมีเครื่องแต่งกายที่งดงาม และเทคนิคการทอผ้าของชาวดั่ง ได้รับการขึ้นทะเบียนในรายการการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ นักท่องเที่ยวสามารถเพลิดเพลินกับเครื่องแต่งกายปักหลากสีสัน และงานหัตถกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวดั่ง และเรียนรู้วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายและประเพณีหัตถกรรมของชาวดั่ง นอกจากนี้ยังมีทิวทัศน์ธรรมชาติอันงดงาม เช่น ภูเขาและน้ำ แม่น้ำอันใสสะอาด และสวนชาแบบเปิดซึ่งเชื่อมโยง กับวัฒนธรรมของชาวดั่ง ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดภูมิทัศน์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์

คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมเหล่านี้ทำให้พื้นที่จุดชมวิวใน จำนวน 8 หมู่บ้าน ของชาวดั่ง ในเมืองเจียงหยาง เขตชานเจียง มณฑลกว่างซี เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและมีคุณค่าทางการตกแต่ง จึงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากให้มาชื่นชมและสัมผัสเสน่ห์ของวัฒนธรรมตั้ง

สรุปรูปแบบและวิธีการจัดการที่เหมาะสมสำหรับภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเจียงหยาง เขตชานเจียง

1. รูปแบบการจัดการ ในการศึกษาใช้ซอฟต์แวร์ MaxQDA วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามของผู้อยู่อาศัยและการจัดการที่เกี่ยวข้องของจุดชมวิว จำนวน 8 แห่ง ของกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเจียงหยาง เขตชานเจียง ทำให้ทราบรูปแบบการจัดการที่เหมาะสมกับพื้นที่ท้องถิ่น คือ “การจัดการแบบไตรภาคี” ที่เน้นความ

ร่วมมือระหว่างรัฐบาล+ชุมชน+บริษัท (ภาพที่ 12) โดยมีหน่วยงานภาครัฐเป็นผู้ชี้แนะ บริษัททำหน้าที่เป็นองค์กรหลัก และชุมชนทำหน้าที่ในการบริหารจัดการแบบครบวงจร

ภาพที่ 12 รูปแบบการบริหารจัดการแบบ “ไตรภาคี”
(ที่มา: Ning Guixing (2023))

2. วิธีการจัดการ การนำระบบดิจิทัลมาใช้ในการจัดการทำให้สามารถดำเนินการพัฒนาจากเครือข่ายสู่ข้อมูลและระบบอัจฉริยะ ทำให้ดำเนินการตามมาตรการการจัดการเพื่อปรับปรุงระดับการจัดการและผลการตรวจสอบ

ระบบฐานข้อมูลส่วนใหญ่ถูกสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องและตรวจสอบการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม สนับสนุนการวิจัยและการวางแผนทางวิทยาศาสตร์ เผยแพร่และส่งเสริม และการสืบค้นข้อมูลสาธารณะ ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วย 4 โมดูลพื้นฐาน คือ โมดูลการจัดเก็บและการจัดการข้อมูล โมดูลการสืบค้นและการวิเคราะห์ โมดูลการพิมพ์และส่งออกข้อมูล และโมดูลการอัปเดตและบำรุงรักษาระบบ

เทคนิคที่นำมาใช้ในระบบการจัดการ คือ การสร้างกรอบการพัฒนาซอฟต์แวร์ฐานข้อมูลสำหรับการจัดการภูมิทัศน์ วัฒนธรรม ใช้หลักการควบคุมแบบผกผัน (IOC) เลือกใช้ html5 หรือ VUE ในการสร้างโครงสร้าง เบร้าวเซอร์/ เซิร์ฟเวอร์ (B/ S) ส่วนหน้า และเลือกใช้ mysql ในการสร้างส่วนหลังของฐานข้อมูล เพื่อสร้างแพลตฟอร์มการจัดการและบริการ ในรูปของแพลตฟอร์มการสืบค้น การวิเคราะห์ และการจัดการที่ทำการตั้งค่าผู้ใช้ได้หลายประเภท สามารถตั้งค่าเป็นไคลเอนต์สำหรับบุคลากรฝ่ายบริหาร ไคลเอนต์ด้านวิชาชีพ และไคลเอนต์ทั่วไปได้

ไคลเอนต์ทั่วไปสามารถใช้โหมด B/ S (เบร้าวเซอร์/ เซิร์ฟเวอร์) เข้าสู่ระบบแพลตฟอร์มประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการขายผ่านเบร้าวเซอร์ เดสก์ท็อป หรือหน้าจอแสดงผลขนาดใหญ่ทางฝั่งผู้ใช้ (User terminal) กรอกรายการ รูปภาพ แผนภูมิ ชุดข้อมูลบนระบบแสดงผลข้อมูล แบบสอบถาม การวิเคราะห์ การส่งออกข้อมูล และฟังก์ชันอื่น ๆ

สรุปตัวชี้วัดการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง

ตัวชี้วัดการจัดการจะแสดงถึงลำดับความสำคัญของการจัดการและสามารถวัดผลในเชิงปริมาณได้ เมื่อแหล่งข้อมูลที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลเชิงวัตถุวิสัยที่เชื่อถือได้ เพื่อวัดผลลัพธ์และกำหนดความคืบหน้าในการ บรรลุเป้าหมาย ซึ่งใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการประเมินหลังเสร็จสิ้นโครงการ ตัวชี้วัดเหล่านี้ควรเป็นไปตาม วัตถุประสงค์และวัดผลได้ แสดงในรูปเชิงปริมาณ เช่น ค่าตัวเลข และร้อยละ นอกจากนี้ใช้ตัวบ่งชี้ภูมิทัศน์ วัฒนธรรมของมรดกโลกทางวัฒนธรรมของยูเนสโก รวมถึงข้อกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องระดับชาติ ระดับเมือง และระดับเขต ในการสร้างระบบตัวบ่งชี้ กลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง อย่างยั่งยืน

1. ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ประเมินผลกระทบที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นและความยั่งยืนของกลยุทธ์ การจัดการ รวมถึงการพิจารณาส่งเสริมกลยุทธ์การจัดการด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น อุตสาหกรรม หัตถกรรม ฯลฯ ตลอดจนผลกระทบต่อยาได้ และโอกาสการจ้างงานของผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น
2. ระดับการปกป้องคุ้มครอง ประกอบด้วยระดับการปกป้องคุ้มครองงานสถาปัตยกรรม เครื่อง แต่งกายและลวดลาย สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม ซึ่งสามารถประเมินได้โดยการตรวจสอบ ความสมบูรณ์ ความคิดริเริ่ม และความยั่งยืนของภูมิทัศน์
3. ผลกระทบทางสังคม พิจารณาถึงผลกระทบของกลยุทธ์การจัดการที่มีต่อความสมานฉันท์ในชุมชน เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และความเท่าเทียมกันทางสังคม ตลอดจนคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของ ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น
4. การสืบทอดวัฒนธรรม ผลกระทบของกลยุทธ์การจัดการที่มีต่อการสืบทอดวัฒนธรรม กลุ่มชาติพันธุ์ตั้ง พิจารณารวมถึงกลยุทธ์การจัดการมีส่วนในการปกป้องคุ้มครองและถ่ายทอดทักษะดั้งเดิม นิทานพื้นบ้าน และประเพณี ได้ในระดับใด
5. การมีส่วนร่วม ระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและชาวตั้งในกลยุทธ์การจัดการ ระดับ การมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ ระดับความเข้าใจและการสนับสนุนกลยุทธ์การจัดการ และกระบวนการ ดำเนินการ
6. ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม พิจารณาความสามารถในการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การจัดการให้ เหมาะสมกับระบบนิเวศ ทรัพยากรน้ำ และความมั่นคงด้านสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม
7. การทำงานร่วมกัน เป็นตัวชี้วัดที่วัดว่ามีการทำงานร่วมกันภายใต้ระบบที่เกี่ยวข้องและคำแนะนำ บรรทัดฐาน ของหน่วยงานภาครัฐ หรือไม่ หน่วยงานหลักของบริษัทมีบทบาทหรือไม่ และชุมชนมีส่วนช่วยเหลือ ในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม หรือไม่

สรุปผล

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม ประกอบด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ ตลอดจนวิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการ ใช้ซอฟต์แวร์ NVIVO และ MaxQDA ทำการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ และใช้ซอฟต์แวร์ SPSS และการวิเคราะห์ IPA เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม การศึกษานี้ได้สร้างฐานข้อมูลการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมโดยใช้หลักการควบคุมแบบผกผัน (IOC) และใช้ “การจัดการแบบไตรภาคี” ด้วยความร่วมมือระหว่างรัฐบาล+ชุมชน+บริษัท นำระบบดิจิทัลมาใช้ในการสร้างระบบตัวชี้วัดกลยุทธ์การจัดการพัฒนาที่ยั่งยืน การทำงานร่วมกัน เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและสังคม ฯลฯ เพื่อปรับปรุงคุณภาพการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง ตลอดจนยกระดับการตรวจสอบ เพิ่มมูลค่าและพัฒนาภูมิทัศน์วัฒนธรรมยั่งยืน

อภิปรายผล

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาคุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง วิเคราะห์กลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืน และเสนอกลยุทธ์และตัวชี้วัดการจัดการที่ยั่งยืนสำหรับภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง จากการศึกษาพบว่า ภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง มีคุณค่าเฉพาะตัว เช่น สถาปัตยกรรมดั้ง สะท้อนถึงภูมิปัญญาและทักษะทางสถาปัตยกรรมของชาวดั้ง หมู่บ้านบางแห่งได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ในรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม มีการแสดงขนบธรรมเนียมและประเพณีพื้นบ้าน สะท้อนถึงบรรยากาศเทศกาลที่แสนตระการตาและเสน่ห์ของวัฒนธรรมชาวดั้งอย่างแท้จริง และมีเครื่องแต่งกายซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมการแต่งกาย และประเพณีหัตถกรรมของชาวดั้ง

จากผลการสำรวจแบบสอบถามครั้งก่อนพบว่า การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง มีวิธีการจัดการที่ล้าหลัง หน่วยงานด้านการบริหารไม่ได้มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการอย่างใกล้ชิด การปกป้องคุ้มครองและการสืบทอดวัฒนธรรมไม่มีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการพัฒนาภูมิทัศน์วัฒนธรรม เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ จึงควรใช้มาตรการเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการสร้างความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างชุมชน บริษัทพัฒนาการท่องเที่ยว รัฐบาล เสริมสร้างการปกป้อง คุ้มครอง และสืบทอดภูมิทัศน์วัฒนธรรม พร้อมทั้งพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง มีคุณค่าเฉพาะตัวที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ และสังคม การสำรวจโดยใช้แบบสอบถามพบว่า การจัดการสถานการณ์ปัจจุบันของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง มีข้อดีหลายประการ มีแง่มุมที่อาจถูกละเลย มีแง่มุมที่จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุง และมีปัญหาที่ค้างคาบางประการ จากการวิเคราะห์เชิงปริมาณและการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ ทำให้สามารถสร้างแบบจำลองและตัวชี้วัดกลยุทธ์การจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ในเมืองเชิงหยาง เขตชานเจียง อย่างยั่งยืน นำระบบดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือการจัดการ รูปแบบการจัดการที่เหมาะสม คือ “การจัดการแบบไตรภาคี” ด้วยความร่วมมือระหว่าง

รัฐบาล+ชุมชน+บริษัท โดยใช้อำนาจประกอบ 7 ประการ คือ ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ระดับการปกป้องคุ้มครองผลกระทบทางสังคม มรดกทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชนและชาวต้ง ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม และการทำงานร่วมกัน เป็นตัวชี้วัดความยั่งยืนของกลยุทธ์การจัดการ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการดำเนินการตามผลการวิจัยไปใช้

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน วิเคราะห์กลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืน และเสนอตัวชี้วัดกลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืนของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง จากการศึกษาบทความและการวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง มีทรัพยากรภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ เป็นหน่วยคุ้มครองโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่สำคัญ มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ และเมื่อพิจารณาจากปัญหาที่พบในผลการศึกษา จึงเสนอข้อเสนอแนะการใช้นโยบายที่เหมาะสม ดังนี้ ประการแรก สร้างพื้นที่คุ้มครองโดยเฉพาะเสริมสร้างการพัฒนา การบังคับใช้กฎหมายและกฎระเบียบเพื่อปกป้องคุ้มครองและรักษาภูมิทัศน์วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง หลีกเลี่ยงการแสวงหาประโยชน์ในเชิงพาณิชย์มากเกินไป ประการที่สอง เสริมสร้างความยั่งยืน เช่น การใช้วัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การใช้พลังงานทดแทน และการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประการที่สาม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชาวต้งในเมืองเฉิงหยาง และผู้อยู่อาศัยในชุมชนท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาและการดำเนินการตามการตัดสินใจด้านการจัดการภูมิทัศน์ และประการที่สี่ เสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับการศึกษา เผยแพร่คุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง สู่สาธารณชน และเพิ่มความตระหนักรู้ทางสังคมในการปกป้องคุ้มครองภูมิทัศน์ดังกล่าว

ข้อเสนอแนะในการศึกษาในอนาคต

การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ การเลือกตัวอย่างยังไม่มีครอบคลุมและเจาะลึกเพียงพอ ไม่สามารถรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาบางประการ เนื่องจากข้อจำกัดที่เฉพาะเจาะจงบางประการ ในขั้นถัดไป จะทำการปรับปรุงตามข้อบกพร่องของการศึกษารั้งนี้ โดยทำการสำรวจเชิงลึกเพื่อเพิ่มขนาดตัวอย่างให้ครอบคลุมภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง ด้านต่าง ๆ มากขึ้น รวมถึงเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง เขตซานเจียง กับของภูมิภาคหรือกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เพื่อทำความเข้าใจเอกลักษณ์ และความเหมือนกันของภูมิทัศน์วัฒนธรรมเหล่านี้ นอกจากนี้จะทำการประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจ โดยการสำรวจผลกระทบและศักยภาพของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง ที่มีต่อชุมชนท้องถิ่นและเศรษฐกิจระดับภูมิภาค ตลอดจนการศึกษาผลกระทบของภูมิทัศน์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ต้ง ในเมืองเฉิงหยาง ที่มีต่อสังคมท้องถิ่น รวมถึงอัตลักษณ์ทางสังคมและความสมานฉันท์ในชุมชน

บรรณานุกรม

- Jixiang, S. (2010). *Theoretical Explorations Related to Cultural Landscape Heritage Conservation Cultural Relics in Southern China* (Online). Available: <https://www.doczj.com/doc/f415060338.html> [2023, October 1].
- Qiao, D., Ke, S. & Li, L. (2019). *Policies Models and Experiences on Foreign Rural Landscape Management Forestry Economics* (Online). Available: <https://www.doc88.com/p-53873112213463.html> [2023, October 1].
- UNESCO World Heritage Convention. (1992-2024). *Cultural Landscapes* (Online). Available: <https://whc.unesco.org/en/culturallandscape/> [2023, October 1].
- UNESCO World Heritage Convention. (1992-2024). *Periodic Reporting* (Online). Available: <https://whc.unesco.org/en/faq/309> [2023, October 20].
- Wang, J. & Xiaobin, X. (2022). *The construction of ethnic minority folk cultural landscape and rural identity*. Hainan: Hainan University.
- Xiaolei, Q. (2015). How to correctly define sector management indicators. *Journal Business Management* (Online). Available: <https://d.wanfangdata.com.cn/periodical/qygl201507037> [2023, October 20].
- Xue, R. & Jingjuan, Y. (2022). A framework for incorporating landscape management into the human- environment relationship research of rural tourism progress in geography. *Journal of Advances in Geographical Sciences* (Online). Available: <https://www.progressing geography.com/CN/10.18306/dlkxjz.2022.03.013> [2023, October 1].